

*Elgyurcsányosodásunk**Jegyzetek – hazatérve, I.*

1.

*„Avagy valóban a néma igazságot
szólaltatjátok-é meg?”*

(Zsolt. 58/1)

2.

*„Egy világ hogy ránk omoljon?
Kül-erőszak elsodorjon?...
Vagy itt-benn robadni el?”*(Arany J.: *A régi panasz* – 1877. júl. 26.)

Néhány kilométerrel a rábafüzesi határátkelőtől a csákánydoroszlói benzinkút üzletébe lépve illően köszönünk, ám a két pultos oda se figyelve, egymással basszázik. Nem apad a cifrázkodás addig se, amíg az egyik a pénztárgépet kezeli. Annyira elmerül mosdatlan monológjában, hogy köszönömre se érdemesíti vásárlóját.

Honvágatlan süppedtségben hazaérteztünk tehát.

Valahol itt futott a kocsink, amikor szűk két héttel ezelőtt barátainkkal megfogadtuk: egy szót se a továbbiakban a hazai állapotokról, pácolódunk eleget a hazugságtól erjesztett közéletben, tisztítsuk lelkünket és elménket a mediterrán ég alatt. Betartottuk szavunkat; de visszatérve azonmód ordenáré futamokkal ébresztenek a boldog napokból. Még a fordulat idején Csoóri Sándor egy esszéjében írta, hogy Hegyeshalomnál az elgyomosodott, sörös dobozokkal, üvegekkel, szeméttel elrondított táj a balkáni Európa kezdetét jelzi. Mára már végképp elgazosodtunk; immár ember voltunk iránti tekintetnélküliség szennyezi a köz léghörét. A bolti mosogatólé-disputa előntötte napsütötte óráinkat; máris a kurva ország lakójává süllyedtünk. Merci! Bon jour! Pardon! – a kedves és mosolyos külországi szolgáltatások után nehéz ocsúdni. Szétteltek a tájon; annyi hazatérés után lelkiismeretbe is hasító hökkenet; először érzem át, hogy undor lep el, hogy haza kell jönnöm. Szégyellem hazámat, a hársfa illata helyett „bűzlik az ország” (Gyurkovics Tibor). Hessegetnék az érzést, de az elharapott szavakból is érzem: barátaim hasonlóan küszködnek, hogy valamiképp mégiscsak a hazaérkezés örömeire hangoldjanak. 1965 decemberében, amikor Illyés Gyula az aczéli hatalom által nem engedélyezett párizsi *Kegyenc* bemutatójáról hazatérve olyan sértés fogadta, hogy naplójába írta: „Elhatároztam, hogy lényemben – lényegileg – kint maradok.” Oda jutottunk, hogy ma még csak lélekben sem emigrálhatunk; a mostani sértés nem is személyes, hanem kollektív és nem egyszeri, hanem folyamatos. A lezüllesztett

gazdaság, a megsebesített, megrugdalt százak fájdalma, a tanügy, az egészségügy szétverése, a törvény alsó és felső posztú őreinek alig-vizsgálatai, az egyházak, foglalkozási körök, társadalmi csoportok egymás ellen uszítása, az ország folyamatos heccelése kormányzati program. Ilyenképpen mindannyian, a „szocialista” hívők is, megalázásban élünk, mert emberi létünk legfontosabbja, a szabadság lélegzetvétele asztmás, ziháló sipítással silányult.

(Több mint két évtizede, hogy nyugati ösztöndíjasként Eörsi István az ÉS-ben írta: Magyarország azért is provincia, mert még a nyugati tévéhíradók időjárás-jelentésében sem szerepelünk. Egykor az ötvenhatos forradalmat követően börtönt szenvedett író meglehetősen bugaci szemponttal fölényeskedett. Valóban provincia voltunk, a szovjet birodalom provinciája, mert egy ország önálló és szabad voltában alapozhatja európai dimenzióját. Polgárát persze nem a gyarmati sorsa, hanem gondolkodása minősíti; ilyenképpen Nyugat-Berlinben is lehetett provinciálisan gondolkodni és viselkedni.)

Immáron a szabadság kellékei és díszelei között bonyolítjuk életünket, s mégse európai öntudattal, hanem szemlesütve, a szabadság ámtításában, de gyarmati sorban. A külföldi televíziók időjárás-jelentéseiben ugyan kirajzolódik az ország, de ez csak a virtuális kép, mert öntudat-erősödés helyett a sorvadás és a leépülés jeleit észleljük. Provinciálissá süllyedtünk honpolgári voltunkban.)

SARKO – rövidítve, amúgy családiásan így említik a franciák Nicolas Sarkozyt, aki hazánk legnagyobb propagandistája. Az arles-i kávéház teraszán és családi otthonokban, bármerre jártunk, hovatartozásunkat kérdezve, a franciák azonnal feldehültek s elnöküket említették. Egyik azt mondja, ugyan a szocialisták híve, de Sarkóra szüksége van Franciaországnak. Sokat remélnék tőle, s máris sebességet váltott; járja a városokat, hogy az embereket meggyőzze a változások fontosságáról, s rendeletére egész nyáron ülésezett a parlament, fontos döntésekkel mielőbb segítve az ország feltápáskodását.

Sarkozy magyar apa és francia anya második gyermekeként Párizsban született 1955-ben. Édesanyja görög zsidó és francia elődeihez egyaránt kötődik. Interjúiban alig-alig említi családi gyökereit, s ha mégis, példaként, mondván: aki Franciaországtól remél új otthont és megélhetést, annak tudomásul kell vennie az ország törvényeit és hagyományait. Belügyminiszterként határozott diplomáciai tárgyalások és erélyes intézkedései folytán az engedély nélkül Franciaországban tartózkodó románok százait telepítette haza, s felszámolta a Calais közelében túrhetetlen viszonyok között működő menekülttábor, amelynek távol- és közel-keleti lakói Angliába készülve rekedtek. Belügyminiszterként Sarkozy szinte naponta szerepelt a televízió-híradók esti adásaiban, mert Strasbourgtól Korkzikáig gyermekgyilkosságok és maffiaügyek nyomozásait személyesen is felügyelte, és programjaként közölte: „Megtisztítom Franciaországot a csirkefogóktól.” A folytonos felmérések igazolták: Sarkozy intézkedései fölötte vannak a pártszimpátiának, mert a franciák 75 százaléka egyetértett intézkedéseivel. Ami arra is utalt, hogy korábban Lionel Jospin szocialista kormánya, benne Daniel Vaillant belügyminiszter, nemhogy csökkentette, inkább növelte a belső feszültségeket például a bevándorlás kérdésében is. Sarkozy 2005 novemberében a Párizs kör-

nyéki csőcselék tombolását is megfékezte, amelyet a francia liberális és a magyarországi médiumok java is Sarkozy diktatúrájaként jellemzett, de a közvélemény nagyobbik fele belügyminisztere igazára szavazott, s nem a *Népszabadság*-ra. Intézkedései politikai gondolkodását is körvonalazták: Franciaország egyre gyöngül, mozdulatlanságba süllyed, s ebből az apatikus állapotból sürgősen ki kell mozdítani a társadalmat.

2004 novemberében egy esti televíziós beszélgetésben a riporter megkérdezte Sarkozyt: reggel, amikor borotválkozik, szokott-e arra gondolni, hogy köztársasági elnök lesz? „Nem csak akkor” – felelte kaján mosollyal. S alighanem; ahogy más gyermek arról álmodik, hogy tűzoltó lesz, vagy katona, a kis Nicolas képzelhette magát majdani köztársasági elnöknek. Mert tizennyolcadik születésnapját követő délelőtt, 1973-ban bement a kerületi városházára, s feliratkozott képviselőjelöltnek. A '68-as felfordulás tartós viszolyában a De Gaulle-i eszmék híveként elébb az ifjúsági mozgalomban szervezett és szónokolt. Az igazság szenvedélye vezette még a magánéletben is; édesapját, aki 1960-ban elhagyta családját, bíróságra vitte a gyerektartás elmulasztásával vádolva. A nyolcvanas években, a mitterrand-i időkben Párizs talán leggazdagabb külvárosának, Neuillynek többször újráválasztott polgármestere volt. Ebben a tisztében 1986 októberében a magyar forradalom párizsi ünnepségeit anyagiakkal és rendezvényekkel támogatta. 1993-ban bátorságát napokon át országos döbbenet és rokonszenv kísérte, amikor városának egy óvodáját túszejtő foglalta el, ő személyesen ment be tárgyalni a gengszterrel, s a kicsiket hiánytalanul kimentette a pokolból. A drámai órákról készült játékfilmet az idei őszön mutatták be a francia mozokban. Pártján belüli vetélkedésben 1995-ben Edouard Balladur kormányfő köztársaságielnök-jelöltségét támogatta, ám végül riválisa, Jacques Chirac győzött a belső harcban s a voksoláson is, így Sarkozy időlegesen háttérbe szorult. Am Chirac bődületes önismereti zavarában hamarosan, 1997 tavaszán új választást írt ki, amelyet azonban az elnök pártja, a gaullista RPR elvesztett, s a szocialisták alakíthattak kormányt. De 2002-ben a baloldal megszégyenült az elnökválasztáson; mert Jospint megelőzve, a második fordulóra a szélsőjobb jelöltje, Jean-Marie Le Pen került. Chirac újabb elnökségében Jean-Pierre Raffarin- s az őt váltó Villepin-kormány belügy-, majd gazdasági, ezt követően ismét belügyminisztereként legnépszerűbb politikusává Sarkozy emelkedett. Aki időközben az UMP első embereként a köztársasági elnökválasztás jelöltje is lett.

(Már elnöki terveit körvonalazta a 2006-ban megjelent Vallomások, amelyet a Századvég Kiadó Lajtai L. László, Haas Lídia és Morvay Zsuzsa pontos és olvasmányos fordításában magyarul is közreadott. Megerősítő Sarkozy helyzetképét olvasni, honi áporodottságunkban különösen az. Hiteles vallomások, mert Sarkozy megszenvedetten beszél családi és közügyi értelemben is: „a rombolás szelleme” ellenében az élni akarás és a tápáskodás programját körvonalazza személyes és politikus voltának tapasztalataira hivatkozva. Sarkozy hiteles azért is, mert politikai pályáján minden második évben valamilyen közösségben megmérgetett.

Változatos szempontokból elemezhetjük Sarkozy Vallomásait, de keserves voltunkban az államférfi gondolkodására figyeljük. Aki nem a homnaputáni gigantikus rémálmaival kábítja az állam polgárait. Alább a „gloire” öntudattal, mondja Sarkozy, s Franciaor-

szág mélypontját érzékelve elemzi a nyugtalanító gazdasági és társadalmi folyamatokat. Nem pártalapon tebát, hanem az „érteni és megértetni” politikai „ars poetica” törekvésében. Sarkozy szinte minden területen az ellenkezőjét képviseli annak, mint ami a gyurcsányi országot veri: higgadt és kiegyensúlyozott tárgyilagossággal ismerteti országának súlyosbodó helyzetét: az elmúlt tíz esztendőben 9000 francia vállalat külföldi tulajdonba került, miközben csak 650 francia leányvállalat alakult. Franciaországban minden betedik ember külföldi cégnél dolgozik, s kétszer több tőke hagyja el az országot, mint amennyi érkezik. 1,1 millió gyerek él a szegénységi küszöb alatt, 3,5 millióan kényszerülnek a minimális szociális segélyre. „Egyedül az élet minősége számít” – mondja Sarkozy, ami azt jelenti, hogy nem tartható az álszociális gondoskodó gyakorlat, mert az egyenlőség „nem azt jelenti, hogy mindnyájunknak el kellene szegényedni”. A minőségi oktatás érdekében a kis létszámú, 15–17-es létszámú osztályok kialakítását szorgalmazza. A munka becsületének értékvesztése, a magára hagyott középosztály... – és sorolja a súlyos gondokat, és sokszorosan visszhangzik bennünk, amikor eltervelt kormányprogram működik felettünk, hogy ne javítsa, hanem éppen ide juttassa polgárait. Okkal látja, hogy az Európa Unió is elsiette az új tagok felvételét, mert előbb a maga súlyos gondjait kellett volna rendezni. Azt is mondja Sarkozy, hogy a reform kifejezése kiüresedett, immár a politikai szédelgők varázsszavává züllött, tesszük hozzá, s ő a szakítás kifejezéssel él, ami gondolkodásában a megfontolt, ám bátor változtatást jelenti. S ezen az erős elnöki batalom némely feladatának átadását éppúgy érti, mint a miniszterek hatáskörének és a parlament munkájának érdemi megerősítését. Nem a vizsályt szítja a társadalomban, hanem a megértést és az együttműködést képviseli. Nicolas Sarkozy bámulatos küzdelmének eredményeként 2007. május 6-án, a magyarországi liberális sajtó szívos dezinformációs harcának ellenére is, Franciaország köztársasági elnökévé választották. Programjának igazolásaként általános döbbenetet keltett: az új kormányba több szocialista párti politikust, közöttük az egyik legnépszerűbbet, az Orvosok Határok Nélkül nevű, nemzetközileg is tekintélyes szervezet megalapítóját, Bernard Kouchnert külügyminiszternek nevezte ki. Sarkozy a május–júniusi átmeneti kormány UMP-s tagjainak feltételül szabta, hogy a parlamenti választási győzelem esetén csak az folytathatja munkáját, aki egyéni körzetét is megnyeri. Ennek volt következménye, hogy Alain Juppé, aki államminiszterként François Fillon miniszterelnök után második embere volt a kabinetnek, néhány szavazattal elbukott, és kiesett Sarkozy új s egyben végleges kormányából. Sarkozy a sikerért gyalázatos, alja támadásokon is átgázolt. Belügyminiszterként nyikván gyaníthatta, hogy az ellene szervezett korrupciós rágalom sugallói között Villepin miniszterelnök is érintett lehet. De Sarkozy se a nyilvánosság előtt, se pártjában nem emelte napirendd a Clearstream névvel elhíresült botrányt, azt mondta: a bíróság majd tisztázza a felelősöket. Villepin azóta kihallgatásokra jár.

Elnéztem a július 14-ei ünnepen: hátulról a némafilmek lúdtalpas, kacszázó járásával siető kisember a protokolrendből kitört, s a kordonhoz sietve bonfitársai kezelését fogadta. Hiteles Sarkozy, mert vallomásainak egyik alfejezete közügyi programját is hirdeti: „szakítani kell a hazugsággal”. Hiteles magánemberként is, mert múltjával nem zsarolható. Sarkozy bátorító programja pártjának úgy szól: szakítani kell a baloldallal szembeni kisebbségi érzéssel, az örökös védekezéssel. Társadalmi küzdelmek és sztrájkok erősödhetnek, mert a baloldalhoz kö-

tődő szakszervezetek, amelyeknek csak a munkavégzők 15 százaléka a tagja, évtizedek óta zsarolják a kormányokat, és az ország működését gyakran erőszakolt érvekkel megbénítják. Sarkozy a szakszervezetek hatalmát a valóságos képviseleti arányhoz akarja hajlítani, s a túl-munka adómentességéről szóló javaslatát máris megszavazta a parlament. Terveinek magas igényével, magabiztosságával, mély empátiájával, ha a Vallomásokban írott elképzeléseit be-váltja, egy államférfi ígéri Franciaország megújulását.)

BETÉRÜNK KEHIDÁRA Deák Ferenc egykori kúriáját megtekinteni, mely szépen felújítva, egykori gazdájának életfejezeteit, politikai és magánéleti dokumentumait tárja a látogatók elé. A kiállítás sokszínűen láttatja, hogy köznapi szó-lásunk a haza bölcséről nemcsak a Kiegyezés politikusának dicséretét jelenti, hanem egész életére vonatkozik. Azt, ahogyan a közélet és a magánélet között a becület megtartásával tempózott. Országgyűlési követként a jobbágyfelszabadít-ás ügyében éppúgy harcolt, mint Kossuthék kiszabadításáért s a zsidók egyenjo-gúsításáért. 1840-ben betegségére hivatkozva nem vállalta a pozsonyi követséget, de kehidai otthonából segítette politikustársainak harcait. Komoran figyelte a köz eseményeit, de példával szolgált, amikor nemes társaival vállalta az önként adó-zást. Batthyány Lajos hívására 1848 márciusában igazságügy-miniszterként újra visszatért a forradalmas közéletbe. Egykori metszetek, kedves tárgyai, bútorok, korabeli emlékek között járva, nyilatkozatait olvasva, talán legjobban szíven üt 1861-es felirata, amelyben az uralkodóházzal való küzdelem újabb kudarcos fordul-átát összegezve üzent a császárnak: „Ha tűrni kell, tűrni fog a nemzet...”

(De meddig a tűrés? – a tűrhetetlenben? Meddig alázhatnak állampolgári önbecsünk-ben? A békétlenség láza és az önmérséklet határa meddig feszíthető? A déli forrásokban szívesen telepednék „Deák Ferenc kedvencz hüsslője”-be, de fák és bokrok védelmében a kőpadok és az asztal darabokban fekszenek, holnapi megújulásra várva. Így hát a fák árnyában tűnődöm azon, hogy magánemberként és magyar voltomban meddig tűrhetem, hogy az ország miniszterelnöke intézkedéseivel, lövetéseivel és hazugságaival nemcsak egyre súlyosabb anyagi és erkölcsi pusztulásba hajtsa az országot, de naponta gyalázza, félemlíti, fenyegeti, hazai és külföldi sajtóban piszkolja azokat, akiknek üdve és szolgálata rábíratott? Ha valaki terrorista az országban, akkor Gyurcsány Ferenc az, mert a hét-köznapi békességet, nyugalmat és rendet folytonos politikai gyűányagokkal robbantgatja. Még azzal is súlyosbodik működése és társainak bűne, hogy „tudják, mit cselekszenek”. Pál apostol szerint „A békességéstűrés pedig próbatételt, a próbatétel pedig reménységet” hoz. [Róm. 5,4.] Tűrésben éljük most a próbatételt, amelynek változataiban kényszerítő szükség kísérletezni.

Ahogy a kúria körüli térséget szemlélem; már estéli reflektorként ég fölöttem a Nap, s képzelem: milyen alkalmas játéktér volna Bornemisza Magyar Elektrájá-nak. Móricz Zsigmond igazításának legnagyobb tévedése, hogy a darab végén Bornemisza bölcseletét, a Mester monológját elhagyta, miszerint „elmegyek elbe hozzája, jó tanácsot adok nekie, hogy erősen megőrizze magát ez veszedelmektől. Jámbor és tiszta életű legyen, igazán kegyelmesen éljen, ha úgy nem akar jární, mint az ő elei.” A Mester féli, hogy Oresztész zsarnokká válik, ezért óhajt közelé-ben maradni. Mert jól ismeri a hatalom romboló természetét. Egy másik magyar

Elektra, a minap elhunyt Gyurkó László egykor ünnepeelt darabja (*Szerelmem, Elektra*), amelyben voltaképp a kádári rendszer igazolásaként Oresztész a rend és a nyugalom nevében meggyilkolja testvérét, Elektrát. Mit mondott Garamvölgyi László rendőrségi szóvivő a Hír tévé egy májusi adásában a Gergényi Péter-féle október 23-ai véres és brutális ámokfutás védelmében? „Végül is másnap reggelre helyreállt a rend”. Igen, „végül is” – ez már a Mester-nélküli Gyurkó féle oresztészi önkény érve, a cinikus önhittség igazolása. A Holnap bestialitására is. Gyurcsány Ferenc pedig blogolta: őt, mint békés, adózó állampolgárt a rendőrség megvédte. Elektrára nincs szükség, mert mérték és hivatkozás lehet, s nyugtalanítja a hatalmat. Amely a *rend* nevében törvénytelenésre és bestialításra is felhatalmazva érzi magát.)

A GYURCSÁNY-GÁRDA elvadultan gázolja és pusztítja hétköznapijainkat. Az elvetemültség dramaturgiája immár kitisztult előttünk. Mozgalmi múltja, gyanús ingatlanspekulációi és hírhedt aranymondásai egy fehér könyvben összegezhetők, de amint ennek tényeitől és analizisétől, úgy változatos idegállapotának tüneteitől is tekintsünk el. Inkább hadműveleteinek forgatókönyvét világitjuk át. Őrült szcena, de van benne rendszer. Szociális eszméje nincs, nem is volt, őt a hatalom megszerzésére az anyagiak, az EU-milliárdok fölötti uralom hevítette. John Lukács könyvében (*Magyar írások*) Tocqueville-re hivatkozik, miszerint a demokratikus társadalom nem kockáztat. Gyurcsány kockáztatott, mert nem demokrata, ezért intézményeit, ellenőrző, felügyelő testületeit elgyöngítve, lejárta; az ország értékeinek elsorvasztásával, viharos eladósításával dupla vagy semmi játékra határozta magát. Vagyis: a választás megnyerésének tétjére szervezte (ámok)futamát. Nyert 2006-ban, de őszre Őszödbe csavarodott a kormány feje, mert hazugságai nyomán már tíz- és százazres utcai háborgások visszhangozták: becstelensége folytán is alkalmatlan a kormányzásra! 2006. március 15-én még csak statisztaként mutogatta a múzeum ormára állított fekete maszkos különítményét, s majd fő udvornikával, Szilvásy Györggyel a polgári ellenzék gyűlését terrorveszély ürügyével mondatta le.

De a hazugságban szerzett hatalommal át kellett bújni a tű fokán. S alighanem a politológusok s mindenféle oknyomozók szokott észjárással gondolkodnak, amikor az ősödi beszéd talányos kiszivárogtatásáról spekulálnak. A gyurcsányi dramaturgia szerint pedig bizonyosnak tűnik: Szilvásyval s általa a Galambos-féle nemzetbiztonsággal ő maga szervezte a kiszivárogtatást. Ezért nem lepődött meg, amikor a hangfelvétel előkerült. Mert a választási ámitás után nem menekülhetett a csapdából: be kellett jelenteni az általa lepusztított gazdaság tényeit. Gyurcsány Ferenc szembesülésre képtelen, tehát egy sunyi üzenettel akarta bevallani kudarcos országlását. Pártja is lapított persze, de hisz őket már Medgyessy Péter ügynökmúltja is összezárta. D-209-es vallomásából tudjuk, hogy a szocialisták java már választás előtt ismerte III/3-as életét („*Elképzeltek maguknak egy miniszterelnököt*” – Csizmadia Ervin interjúja Medgyessy Péterrel. Századvég Kiadó, 2004). Motoros futárok kézbesítették a stúdióminőségű ősödi felvételt a médiumoknak – ugyan kinek lehetett módja és hatalma az akciót ilyen precizitással megszervezni?

Alighanem már augusztus végére vagy szeptember elejére készültek időzíteni, de a tragikus Szent István-napi ünnep megzavarta a tervet, mert előbb újabb hazugságakcióval magukról el kellett téríteni a váratlanul rájuk szakadt felelősséget. Csúszott a kiszivárogtatás időpontja is, így az önkormányzati választásokra a tévészékház-sokkterápiával nem sikerült kiégetni az ország emlékezetét. Az őszi forgatókönyvben második fejezeteként szerepelt a *causus belli*: a tévészékház ostroma. Ne feledjük, választások előtt s az októberi forradalom nagy ünnepének közelségében vagyunk, a bolsevik megfélemlítés gyurcsányi változata és a hazugság a fél évszázaddal korábbi eseményre hajazott. Idézzük csak: 1956-ban a Rádió előtti véres 23-ai estét követően 24-én hajnalban a Kossuth adó 4 óra 30 perckor mivel ébresztette az országot? „Fasiszta, reakciós elemek fegyveres támadást intéztek középületeink ellen, és megtámadták karhatalmi alakulatainkat.” Rádió helyett, most a tévé székház: a gyurcsányi dramaturgia szerint 2006. szeptember 18-án este a tévé székház védelmére szerencsétlen tanuló rendőröket állítottak, a rohamalakulatok órákon át a környező utcákban bénultan várakoztak. Az országos kapitány, Bene László Brazíliában (!) nyelte a tapasztalatokat, majd tán innen hozta az ötletet, miszerint szeptember végén elrendelte a „gyakorló ruha” azonosítómentesítését! Gergényi Péter a Parlament kávéházban székelt, s hagyta rendőreit a halálfélelemben. A miniszterelnök, mint annyiszor, lázas zaklatottságában elszólta magát: kapcsolatban állt Szabadi Árpáddal, az országos kapitány helyettesével. Semmi kétség a pokoli este stratégiáját Gyurcsány Ferenc felügyelte. Az állami és kereskedelmi televíziók nem voltak jelen (!), így a Hír tévére aztán azért ömlött a gyűlölet, mert több órán át közvetítette a bizonyítékokat, igazolta, Gergényiék tervszerű dilettantizmusa politikai indíttatású volt. S hogy a mai napig is alig kerültek bíróságra a gyűjtogatók és a garázdák, csak megerősíti: a kigyúrt figurák egy része a rendőrség vagy őrző-védő szolgálatok valamely szekciójának beépített emberei, provokátorai voltak. Gyurcsány Ferencet különösebben nem érintette a súlyos választási vereség, mert ő már rég eldöntötte, hogy a brüsszeli pénzeket a hozzá kötődő személyekből összeállított regionális tanácsokhoz utalják, s Bajnai Gordon garancia a pénzek kedvező és pártos áramoltatására. S persze az elvtársi „kvóták” rendszere is üzemelni kezdett. De a megszorítások árnya, amit a polgári párt vázolt a választási vitákban, már a következő hónapok fenyegettségét bizonyítottan ígérte. Gyurcsány Ferencnek most már a polgári párt sok százeres erejét is meg kellett félemlíteni, hogy a folytonosan az Országház előtti tüntetéseken mutatkozó bátorságukat és hangjukat megtörje. Vagyis a „takarodását” követelő utcai tüntetésekre és a majdani október 23-ai ünnepen is a megfélemlítés légkörét tudatosítsa. Bármi áron. Ismét dilettáns és átlátható rendőri hadművelettel. A békés nagygyűlés, amelynek biztonságát őrizendő Gergényiék feladata volt, de a Kossuth tér felől űzött csoportokat percre időzítetten rányomták a hazainduló hallgatóságra, hogy a zűrzavarban a bestiális hadműveletet lebonyolítsák. Budaházy György „elfogása” is persze ennek a műkedvelő szcénának a része volt. S így fordult siratni való, véres paródiába fényes október ünnepe: a miniszterelnök a kiürített fővárosi tereken, fantom-Budapesten térdelt, me-

netelt, szívére tette a kezét, majd Gergényi irányításával a százezres nagygyűlés polgárainak ünnepét gumilövedékkel, viperával és esztelen rendőrnépségével fekete estévé változtatta. Gergényit Demszky Gábor kitüntette. Főpolgármester így emelte magát Gyurcsány Ferenc tettestársává. A bestiális októbertől pedig többé immár soha többé nem szabadulhatok, nem szabadulhatunk. Ha majd újra emberi arca lesz ennek a magyarai társadalomnak, Gyurcsány Ferencnek a viperás ünnepért bíróság előtt is felelnie kell. Bár mint Futó Barnabás ügyvédől értesültünk (Echo tévé, szept. 24.): Bene és Gergényi ellen, akiket ugyan eltűntettek a tavaszon, Révész Máriusz képviselő megveretése dolgában a bűnpártolás alapos gyanúja okán nyomoznak. A fekete októbert lezárt múltnak, történelemnek mondó, pökhendi, p(r)oszt(ó)-modern Gergényivel ellentétben: mindenkoron velünk, bennünk él 2006. október 23.

FIGYELEM, a tragikus nap óta a sebesültek százai mellett nem egyszerűen a rendőrség túlzott megfélemlítő akciója s fő vezetőinek hazudozásai égetik szívünket és elménket. Ez a rendőrség folyamatosan a törvénytelen szellemében működik. Bizonyítja az is, hogy a lánchídi csata, s a D-209 háza elé vonuló tüntetők elleni törvénytelen és galád intézkedésekről a hazai bíróság milliós kártérítések ítéletével már vélekedett, a Medgyessy–Nastase összeborulás elleni tiltakozók igazságát pedig Strasbourgban mondták ki. S hogy Vértesaljai atya kezéből a nemzeti színű lobogót kicsavarták és megtaposták, a földre tepert fiatalokat ütlegetve „büdös fideszeses” s egyéb szitkokkal illették, kávézóba betörték; a független Magyar Rádió udvarára gyűjtötték és kínoztak ártatlan embereket; alja szavak kíséretében zsidó embert vertek (Tom Lantos és a MAZSIHISZ nem tiltakozott); a Nyugatibai vidékről érkezett gyanútlan fiatalokat heteken át az előzetesben megaláztak, elemi jogaiktól megfosztottak, igazolja: nemcsak a vezetés, hanem az állomány is gyűlölettel áthatott és képzetlen. Halovány fogalma sincs a pártatlan, polgárok nyugalma védő független rendőrség működéséről és szelleméről. 2006 novemberében a Duna tévé híradójában egy háttal fotózott, vidékről Pestre vezényelt rendőr azt mondta: olyan állapotba hangolták (!) őket a készenlétben, hogy november 4-én a békés-fáklyás menet estéjén akár minden embert (sok tízezres sokadalom) készek lettek volna letartóztatni. Hivatalnoki alkalmatlanságát is igazolta a rendőrség: újra és újra neki kellett gyürkőzni a feljelentéseknek, mert a kordont bontó Fidesz-képviselők névsorát folytonosan rosszul állították össze, hibásan írták a neveket, olyanokat vádoltak, akik jelen se voltak a Kossuth téren.

A tavaly októberi Gyurcsány–Bene–Gergényi-járás magasabb megfélemlítő üzenettel is szolgált: az elkövetkezendő hónapok megszorító intézkedései ellen ne merjenek tiltakozni. Mert a patikaliberalizáció, a kórházak tébolyult átszervezése, az iskolák bezárása, az egyetemi oktatás elpénztelenítése, a falvak programos sorvasztása, a szárnyvonalak és a posták, a kis falvak iskoláinak megszüntetése nem csak a költségvetési hiány folytán vált sietőssé. A gyurcsányi kockázat programja: a bukás szelét is orrintva, a maguk és (hazai-külföldi) baráti társaságok javára pályázatokkal, kedvezményekkel minél sürgősebben kiüríteni az országot, hogy távozásukkal kész helyzetet teremtsenek. Addig pedig a félelem telepedjen az embe-

rekre, hogy némán tűrjék és dermedten elviseljék a Gyurcsány-gárda országpusztítását. („Letartóztatták Banglades volt miniszterelnökét, Heleda Ziát; a vádak szerint egy fejlesztési pályázat során elkövetett szabálytalanságokért kell bíróság elé állnia” – Reuters; *Magyar Hírlap*, 2007. szept. 4.)

Hogy a patikusok, orvosok, egyetemi és gimnáziumi tanárok tízezrei nem tüntettek sorsukat és megélhetésüket károsító intézkedések ellen, az csak részben magyarázható a félelemmel. Az említett tocqueville-i kockázathiányt is érzékelhetjük a passzivitásban. Főképpen pedig azt, hogy a társadalom önvédelmi szervezetei erőtlenek. Az 1990-es fordulat óta a Nagy Sándor, a Sándor László, Borsik János és másokkal jelzett, fizetett szakszervezeti vezetők a maguk posztját melengetik, s nem a dolgozók érdekeit képviselik. Jutalmul kormányzati posztokra érdemesülnek, mint a már pisztolyos előnévre is érdemesült Vadász János, továbbá Wittich Tamás. (Varga László a pedagógusok egyik él-érdekvezetője alighanem a világ szakszervezeti mozgalmának forradalmasító gondolatát prófécizálja: nem hisz abban, hogy utcai demonstrációval bármit is el lehet érni. Immár a francia CGT is feloszlathatja önmagát!) Kemény érdekképviselő helyett a megalkuvás és nem a bátorság vezeti őket; Franciaországban például a vasutasok akkor is sztrájkot hirdetnek, amikor a földalatti dolgozóinak érdekeit veszélyeztetik. Nálunk a szolidaritás érzése sem működik, mert a kádári rend ahhoz szoktatta az embereket, hogy ki-ki egyéni ügyeskedéssel és leleménnyel segítse sorsát. S hogy csak százak lézengtek egy-egy kórházi vagy tanügyi akcióban, az is jelzte: a sokaság remélte, hogy mint annyiszor máskor, most is, ki-ki egyéni szerencsével vagy igazodási trükkjeivel, intézményvezető szocialistapárt-kapcsolatokkal megúszhatja a drasztikus fordulatokat. Hát nem. Most nem szabadulhat, nyugdíjas és hivatalnok, tanár és egyetemista, ápoló és orvos önnön létecsapdjába szorult, s nem menekülhet. Legfeljebb külföldre. A felsőoktatás rektorainak fizetését pedig alaposan megemelték, úgyhogy az intézmények oktatói némán tűrik önállóságuk szervezeti szétverését és szellemi leépítését.

(1863 májusában, amíg Deák Ferenc látogatóban járt barátjánál, egy betyár, Hajnal Jancsi kirabolta kebidai kúriáját. Deák szomorúan összegezte kifosztottságát, s leginkább kedves arany órájának veszteségét fájlalta. Üzente a betyárnak, legalább azt adná vissza! Hajnal Jancsi érző lélek is volt, s Deáknak visszaküldte. Mára a betyárbecsület is kimúlt, az állambatalom szintjére emelt becstelenség korát éljük.)

LÁTHATÓ a dramaturgiája annak a hadműveletnek is, amely a félelem tartósításával mindennapi életünkben kavargatja a forgószélet. A rendőrpalotára lóttek – tetteket nem találnak. A polgári ellenzék 2007. március 15-ei ünnepét ismét a félelem légkörével próbálták megbénítani. Aztán a rendőrzvezérek repültek egy máig homályos hajnali erőszakoskodás hírének következményeként. Ürügy volt arra, hogy Gyurcsány szabaduljon tavaly októberi bűntársaitól. Kádár János koponyáját oly mesteri nyomtalansággal tüntették el a Fiumei úti temetőből, hogy bűnügyi fantázia nélkül is kérdezheti a jámbor polgár: vajon nem a Szilvász György felügyelte nemzetbiztonsági akcióval álmítják a nagyérdeműt? Szinte naptárilag igazolható: havi ciklusokban tör elő Gyurcsány Ferenc hisztériája. Zuschlag ügy: előbb kirohant a kérdés elől. Aztán már bátran az igazság felderítésről szónokol.

Etikai kódexet ígér, és jogalkotási harcot korrupció ellen. Éjjel járt a kecskeméti bíróságon, hajnalban egy kereskedelmi tévében már nyilatkozott. Szaporodnak a „zéró toleranciá”-s kampányai. Egy mániákus körhintás legény képzetét mutatja, aki egyre nagyobb fokozatra kapcsolja a szerkezetet. Már a forgás látványától is szédülnénk, de benne ülünk és okádunk. Szűkül a kör, és ő pedig szűkül; retteg, mert vesztét érzi. A legsúlyosabb vádakat csaholja a Magyar Gárda ürügyén: a fasiszmus árnyát teríti az ellenzékre és mindazokra, akik személyét nem óhajtják látni az ország vezetőjeként. De a külföldről egy weekendre importált bakancsos szélsőségesek pedig csak hadd masírozzanak a Hősök terén, azt a külföldi tévé állomások is közvetítik, s így a fasiszta veszély elleni áriáival az éber és antifasiszta vezetőt markírozza. Ócska és aljas dramaturgia, mert az országot piszkítja, hogy magát fényesítse. Jean Sévilla írja: a kommunista természetű „ahhoz, hogy a fasiszmus nélkülözhetetlen veszélyének örökös létjogosultsága legyen, fasisztákat kell találni” (*Az értelmiség terrorizmusa*). Identitását Gyurcsány Ferenc ebben nem tagadta meg, és ördögi leleménnyel működteti lázas országleépítő rohammunkájában.

(Kezembem egy megsárgult lap, a Magyar Hírlap 1989. december 14-ei száma. Benne a 3. oldalon Csengey Dénes levele, amelyet a The New York Times szerkesztőjének címzett 1989. december 4-én. Az amerikai lap a Magyar Demokrata Fórum vezetőit antiszemizmussal vádolta, s higgadt sorokban Csengey Dénes visszautasította a rágalmakat. Az amerikai lap nem közölte Csengey válaszát. Ezért publikálta hazai újságban, s „Utóiratként, magunk között” toldalékkal is ellátta levelét, amelyben ezt olvashatjuk: „Most, történelmünk egy sorsdöntő pillanatában nyugodtan és bizalommal kell egymás szemébe nézniük, nem pedig megbélyegzetten és megfélemlítetten.” A honunkból szervezett piszkolódás árja természetesen folytatódott a nyugati lapokban. Dossziényi gyűjteményem van csak a francia sajtó, a Libération, a Le Monde, a Le Monde Diplomatique szennyes és primitív cikkeiből, nyilatkozataiból. Sajnos a polgári kormány külügyi diplomáciája erőtlenné mutatkozott; külügyi stratégia, kezdeményezés és tájékoztatási ambíció helyett csak tudomásul vette a miniszterelnököt és kormányát ért rágalmakat. Csaknem valamennyi esetben igazolható: hazai sugallatra születtek. Az Orbán-kormány idején különösképp, s a külügyi gépezet bénultan és visszhang nélkül hagyta. Vásárhelyi Mária, Tamás Gáspár Miklós és mások hazai és nemzetközi sajtómunkája a továbbiakban fölöslegesnek ígérkezik. Gyurcsány Ferenc miniszterelnök úr boni és külföldi használatra saját hatáskörébe vonta az ellenzék és a honpolgárok antiszemita és fasiszta megítélését.)

A szocialistának címkézett Gyurcsány-gárda már imitálni se tudja, hogy cégét valamiféle emberi együttérzés is vezeti. A román állam hazaszállította és eltemette a három erdélyi magyart, akik a huszadikai tragikus vihar és Szilvássy–Gaál-féle felelőtlenség és közöny áldozatai voltak. A miniszterelnöki iroda illetékesei mindmáig egy telefonra nem érdemesítették a sebesülteket vagy az áldozatok hozzátartozóit. Kártérítésről vagy állami segélyről pedig szó se essék, majd évek múlva a bíróság megítéli. Ha meri.

„KÉSZ A LAKOMA, kész az egység” – Ady tivornyás látomásában kik is valójában a Gyurcsány-gárda tagjai? Vereslik az ég alja; az (p)árt-állam lovagjai: Veres

János egy mérleghiányos téveszkönyvelő színvonalán hazudozott Brüsszelnek és az állampolgároknak a költségvetés kondíciójáról. Érző lélek, amikor a bátori végeken tündöklő csemetéinek disznóságai fölött mártíromkodik. S lám már Ady-szakértőként is jelentkezett a parlamentben: főnökét a magyarság ostorának nevezte. Miheztartás végett „guignol ország” urainak én inkább a „Barangolás az országban” című verset ajánlom: „S e nagy halkságnak ül dombtetején / Bizakodón, s hencegvén, mint a páva, / Gazemberek, vadászó, nemtelen, / Puskás, bitorló úri társasága.” A Szilvásy testvérek legvitézebbje, György sosem bukik, csak tovább áll, mert a Legfőbb Bizalmas: ismeri Gyurcsány tegnapi ingatlanstiklijeit és fedezi a mai belügyéri akciókat is, s már a nagy ingatlan-felügyéri tisztség kinevezettje. A hazugságvizsgáló gépet tanácsos kerülnie. Gál J. Zoltán békés időben bevallott felelőse a petárda show-nak; aki oly fontos szolgálatosa a hazának, hogy az újságíró-egyetem elvégzésére se volt ideje. Talán ezért se tudja, hogy nem a jobboldali Balladur miniszterelnök lett öngyilkos (*HVG*, 2002. VI. 6.), hanem olcsó bérű lakásszerzéssel ártatlanul megvádolt Pierre Beregovoy szocialista kormányfő. Ilyenképpen tanulsága sincs a Gál-provincián, mert a méltóság és az önbecsülés avitt szokását a szocialista hungarikum nem ismeri. S most Zuschlag János bilincsbe verve is közli: Zuschlag-ügy pedig nincs! Miért lenne, a párt még a bilincüket is fogja, hogy vállalják a mártíriumot. Ne féljenek, Lendvai elvtársnő Szilvásy nemzetbizonytalansági szakértővel megnyugtatta: újratemetésig nem fokozódik a helyzet. Hallgatni és vállalni! Most klónozódnak; ők a Gyurcsány–Veres–Szilvásy-fiókák – menetelnek a „szocialista” holnap sztrádján. A díjat már ők is szedik.

Potomság, hogy Kóka János milliós órájával hivalkodik, és külföldön tőzsdézik. Az osztrák államelnök nevét se tudja, nézem, hallgatom, és ámulom: a gazdasági tárca vezetőjeként és pártelnökként egy idéten ember kaszinózik az ország jelenével és holnapjával. Neki egy esti vacsora elég a történésekkel, hogy megvilágosodjon a XX. századi történelemről. Igaz, honi liberálisaink újkori hagyományait követve, Kóka vezér az önállóság igényét is megtagadja erdélyi honfitársainktól. De hogy el kell tűnnie miniszterként, annak nem az az oka, hogy fővigécként árverezi az ország vagyonát. Minap a *Heti Válaszból* tudhattuk meg, hogy az autópálya tenderének kiírását oly botrányosan szervezte, hogy erre már Európa is felfigyelt. Hajdú-Bihar utolsó párttitkára, Sikula György libaügyletébe belebukott, a szép új világban fogant Debrecen környéki családoknak összeomlást, emberi tragédiákat jelentett libás akció „a jó hírű” Bajnai Gordonnak vállalkozói dicsőséget és miniszterséget hozott. Így hát ludak helyett az eu-milliárdokat terelgetheti Gyurcsány Ferenc elvtelenségei szerint. Szetey Gábor legnagyobb teljesítménye nemének szeretetéről valló monológja, amúgy csak szerencsétlenkedik. Minisztériumok élmunkásai pedig zavarba kerülnek, hogy kivel reggelizhetnek, mert a folytonos átszervezések közben a kalandor miniszterek, államtitkárok jönnek és takarodnak. Emberi-vezetői alkalmatlansága, szakmai hibák folytán a több kórházból eltanácsolt Molnár Lajos kezdte a liberális párt egészségügyi országdúlását, most Horváth Ágnes folytatja. Aki szakmájának elemi képességét, az empátiát sem ismeri; az örvénylő tragédiák közepette is kerüli a tár-

gyalásokat, de egy viceházmester stílusában beszél az orvosokról, mentősökről, ápolókról és a betegekről. Már nászát is ülheti, mert apósát még hajadonként telepítette a hévízi szanatórium élére. Repül majd ő is, mert a kormányzati körhinta is egyre sebesebbre vált. Csak egy tény az egészségügy állapotára: a mostani hazai rendeletet, miszerint a mentőautók súlyos betegekkel sem hagyhatják el a megyehatárt, először Ceaușescu Romániájában vezették be 1975-ben. Egyébiránt a civilek milliós méretű felháborodása és az orvosi társadalom esztendő s tiltakozása után egy liberális gondolkodó, Ungár Klára megvilágosodott: „Kuncze Gábor és Molnár Lajos elrontotta” (Echo tévé, IX. 20.). Ebből következik, hogy ami becsődölt az első lépésben, másodikban, a sok biztosítós rendszer liberális mániája is botrányos összeomlást ígér. Bár Bokros Lajos érdekltsége és más baráti társaságok üzlete diktálja a közpénzek rabláshajszáját. Mert micsoda verseny az, amelyben a veszteség pótlását az állam állja? Még fel se érjük, hogy micsoda, külföldön mindenütt becsődölt alvilági terv véglegesül élet-halál kérdésekben. Kovács Attila államtitkár cége pályázatára megkapta a sokmilliót, s aztán lelépett. Érkezett helyette Kincses Gyula, egykori MDF-képviselő; most már liberális kocsmába jár és Molnárt korszakos embernek híreli. Matejka Zsuzsa kabinetfőnök patikaharcos érdekltsége is nyilvánvaló immár: az óriás áruházak láncolatához készülődik. Demszky Gábor Gyurcsány-imitátor; fővárosában lassan szamizdat sorozatokba tárható fel törvénytelen és háborodott polgármesterkedéseinek tára. Magyar Bálint miniszterként már milliárdossá majd miniszterré és pártelnökké pumpálta Kóka Jánost, most valami pénzelosztó helyettesként 35 milliárdos elektromostábla-mániájával már a Kóka utáni időre készíti liberális társaságát. Amelynek természetéről Jaques Maritain egy magyarul már 1947-ben megjelent tanulmánya is múlt időben beszélt: „Az individualista liberalizmus nagy tévedése az volt, hogy elvben – azon ürüggyel, hogy mindenki csak magának tartozik engedelmességgel – minden tényleges rendelkezési jogot megtagadott a nép által választott képviselőktől; úgyhogy ezek ilyenformán egy tekintély nélküli hatalom letéteményeseivé váltak, s mihelyt a népet kormányozták, azt a hiedelmet keltették benne, hogy csupán az ő passzív eszközei” (Kereszténység és demokrácia. *Vigilia*, 1947, 2). S most ebben erjedünk; a Gyurcsány-Veres-Kóka-féle államtalanítás egyetlen vezérelve, hogy a maguk csűrébe takarítsanak. És marosáni elvszerűséggel az úton végig akarnak menni. Bármilyen áron. Az eltitkosított országot pedig a segélyek népe lakja, Ady Endre képével: „Ínség lakájok hurcolják föl / A jó siralom-étkeket / S millió vendég ténfereg” (*A Tél asztalánál*).

A mezei sereg pedig: Lamperth Mónika, noha tapsoltatta magát a területi pénzek pártosítására, talán már azt se tudja, melyik minisztériumba pottyantották híveinek folyamatos szedálására. Gráf József szédülten ígérget, de szerepléseit is folytonos fagykár éri. A mezőgazdaság összeomlott. Takács Albert basszusán előadott jogmonológok hiteltelenek, az októberi gyalázat hiteles értékelésével a magas C-t kellett volna kivágnia, de megcsuklott a hangja, ezért lett alkalmas rendészeti miniszternek. S persze hogy új posztján is védi a bestialitás kis és nagy

parancsnokait, akik megtagadják, hogy az ügyészség megtalálja a felelősöket. Neki ruha teszi a rendszert. Szekeres Imre akár a *Gerolsteini kaland* hadügyére, sereg híján tábornokai körében vitézkedik, így hát van ideje szervezni a pártot, akár Gyurcsány Ferenc ellen is. Fő, hogy a protokoll sör-, konyakmuníció sok száz millióért a hadtáp raktárába került. Csak remélhetjük, Hiller István ha anti-Klebensbergként megbukik, a felsőoktatás „maradandó” sorvasztásának érdekéért, ő se kapja vissza posztját az Eötvös Loránd Tudományegyetemen. Ahol, az abszurdítás tündöklő korában, szeptember 8-án hallgatómentesített teremben nyitotta meg a 2007-es tanévet. Gyárfás Tamás hullathatta könnyeit, de Kisteleki Istvánnal csak egyetlen, de a legfontosabb okot nem óhajtották megnevezni a Labdarúgó EB pályázatának elbukását elemezve: bizonyára a legjobb makettet s terveket mutatták be, de az illetékesek a látvány helyett a valóságról döntöttek: ismerték a magyar gazdaság folyamatos züllését, s a gyurcsányi hatalom október 23-ai gáztetteit is. Magyarország gazdasági és rendészeti értelemben is kockázatos-sá és hiteltelenné vált. A miniszterelnök, amit hazudik, az se igaz. Göncz Kinga álnéven a külügyet is Gyurcsány Ferenc viszi, akivel a nyugati államfők csak kénytelen kezelnek; sebj, ha majd bukik, ahogy Schrödernek, Putyinnál neki is kijár egy olajos elnökség. Évtizede Fodor Gábor kulturista és munkakerülő voltát Horn Gyula is megelégette, bár a nemzeti intézmények felforgatásában fáradhatatlannak mutatkozott. Most sisakkal a fején nyilatkozzat, akciózik, mintha terve volna az ország szennyének eltakarítására. Ám előbb a maga száját kéne pucoválni. Hírlik, hogy a Nyugati pályaudvart Rákos-rendezőre telepítik a kormányzati negyed biztonsága végett. Majd az ország keleti tartományba telepítését is bevégzik. Virtuális színjáték ez, felebarátaim! Ha nem a sorsunkba vágna, legott nézhetnénk komédiának is. Csakhogy nem a boszorka és nem az óriás ijesztget a vidám parki barlangvasútban. Kijuthatunk-e a világosba? „Mikor fölpuffadtak, széthullott az egész” – jegyezte fel Móricz naplójában 1919. augusztus 12-én.

(Folytatjuk)